

Chương 11

Tâm Tình Ngưng Trọng

Vạn Mã Đường chủ cười nhẹ thốt : !
- Những món hôm nay có vẻ ăn được lắm !

Hoa Mãn Thiên gật đầu.

Vân Tị Thiên gật đầu.

Thức ăn ngon thật, song ai là người nuốt trôi ? Ngày cũng là một ngày tốt, ít nhất gió mát khí nhẹ cũng báo hiệu như vậy.

Nhưng, họ nghe trong gió có mùi tanh của máu, và chừng như tai của họ cũng có nghe luôn những tiếng rú hãi hùng, ẩn ước xa xôi ...

Họ không thấy cái tốt của ngày, họ chỉ thấy cái bất tường lớn vồn dàu dàu quanh họ, ngoài xa họ, khắp các nẻo đường, khắp mọi lãnh vực hoạt động của họ !

Vân Tị Thiên cúi đầu thốt:

- Đội tuần sát thứ nhất, được phát xuất hôm trước, thì trong đêm qua, đã ...

Vạn Mã Đường chủ chặn lời gã:

- Những việc đó, sau khi ăn xong rồi hãy nói !

Vân Tị Thiên cúi thấp đầu hơn:

- Vâng !

Rồi tất cả gặm đầu, cắn cúi ăn.

Món ăn ngon, ngon qua mắt, song vào miệng rồi, lại chua lại cay, lại như có gai, có ngạnh, vướng víu ở cổ, nuốt mãi không xuống dạ dày !

Chỉ có Vạn Mã Đường chủ ăn rất ngon, nhai nhóc nhách, nuốt ừng ực.

Nhưng lão ăn gì ? Ăn thức ăn, hay ăn tư tưởng của lão ?

Mọi việc cần phải được giải quyết ngay, tại bữa ăn sáng này !

Thì lão còn nghĩ gì đến thức ăn ?

Có những việc không thể giải quyết bằng vũ công. Đương nhiên, những việc đó phải do tư tưởng giải quyết.

Tư tưởng của họ hiện tại, quá nhiều là hỗn loạn, lão phải phân tách, chọn lọc, cái nào cần loại trừ là lão nuốt vào cho tiêu hóa luôn.

o0o

Khi Vạn Mã Đường chủ chưa buông đũa thì bất cứ ai cũng chưa buông được.

Bây giờ thì đến lúc toàn thể buông đũa.

Ánh dương quang, xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Nhìn ánh dương quang rung động trên nền đại sảnh, bỗng Vạn Mã Đường chủ cất tiếng hỏi:

- Tại sao, hạt bụi phát sanh trong ánh dương quang ! Vắng bóng dương quang là không ai trông thấy những hạt bụi nhảy múa tung bồng !

Không ai đáp.

Bởi, vấn đề quá tầm thường, và chưa ai nhận định sự liên tưởng đến phần chánh yếu.

Bất quá chỉ là một câu giáo đầu chơi, cần gì phải mổ xẻ câu giáo đầu ?

Đáp câu hỏi đó là tự lộ cái ngu xuẩn của mình.

Vạn Mã Đường chủ đảo mắt nhìn khắp các thuộc hạ một vòng, rồi cười một tiếng.
Đoạn lão tiếp:

- Không có ánh dương quang, không thấy hạt bụi. Không thấy thì chúng ta hay quên, hoặc giả cho rằng nó không tồn tại !

Câu hỏi ngu, câu đáp thông minh.

Tuy nhiên chưa ai nhận định được sự liên tưởng đến phần chánh yếu.

Cho nên, lão thốt hai lượt rồi, vẫn chưa có người lên tiếng.

Lão tiếp luôn:

- Trên đời có nhiều sự việc ví như hạt bụi và ánh dương quang. Bụi ở quanh mình chúng ta, sự việc ở quanh mình chúng ta, chúng ta không nhìn thấy nên tưởng là chẳng có gì !

Lão nhìn Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên, tiếp:

- Cũng may, là có ánh dương quang, giúp chúng ta trông thấy hạt bụi ! Hiện tại ánh dương quang đã chiếu đến chúng ta rồi. Ánh dương quang đã đến rồi ! ...

Hoa Mãn Thiên cúi đầu, nhìn chén cháo đã vơi nửa phần, không nói gì, không lộ vẻ gì.

Bỗng, hấn đứng lên, thốt:

- Đệ nhất đội tuần sát được phát xuất, phần lớn gồm thuộc hạ của thuộc hạ, thuộc hạ phải đi mai táng thi thể cho chúng !

Vạn Mã Đường chủ bảo:

- Chờ một chút !

Hoa Mãn Thiên trầm giọng:

- Đường chủ có điều chi phân phó ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không !

Hoa Mãn Thiên cau mày:

- Thế thì còn chờ chi nữa ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chờ một người đến đây !

Hoa Mãn Thiên lấy làm lạ:

- Ai ?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Một người sớm muộn gì cũng đến !

Hoa Mãn Thiên từ từ ngồi xuống.

Nhưng, không dần lòng được, hấn hỏi:

- Giả như người đó không đến ?

Vạn Mã Đường chủ trầm gương mặt, gằn từng tiếng:

- Chúng ta cứ chờ là hơn !

Khi lão trầm gương mặt, là lão biểu hiện một dứt khoát về vấn đề đang thảo luận.

Vấn đề đó phải được xem như kết thúc ! Không ai được nói gì hơn !

Cho nên ai ai cũng ngồi yên lặng chờ.

Chờ người nào ?

Vừa lúc đó có tiếng vó ngựa vang lên, rất gấp. Rồi một gã áo trắng chạy vội vào, nghiêng mình, báo cáo:

- Có người xin được tiếp kiến.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Ai ?

Đại hán áo trắng đáp:

- Diệp Khai!

Vạn Mã Đường chủ lại hỏi:

- Một mình hấn ?

Đại hán đáp:

- Một mình !

Điểm nhẹ một nụ cười quái dị, Vạn Mã Đường chủ lẩm nhẩm:

- Quả nhiên hấn đến ! Hấn đến gấp quá !

Chính lão đứng lên, bước ra.

Hoa Mãn Thiên vụt hỏi:

- Người đường chủ chờ đợi, là hấn ?

Vạn Mã Đường chủ không thừa nhận, không phủ nhận, chỉ trầm giọng thốt:

- Các người tốt hơn hết nên ở cả tại đây, chờ ta trở lại !

Chợt lão cười, nói tiếp:

- Nhưng lần này thì các người không phải chờ lâu. Bởi ta sẽ trở lại gấp.

oOo

Tốt hơn hết, các người đó nên ở cả lại đây !

Vạn Mã Đường chủ nói câu đó, chẳng khác nào buông một mệnh lệnh.

Là thuộc hạ lâu đời của lão, tự nhiên họ phải hiểu, không lưu lại không được !

Vân Tại Thiên nhìn luồng dương quang chênh chếch từ cửa sổ chiếu xuống, ánh mắt trầm đọng những ý niềm xa xôi man mác !

Mường tượng gã đã hiểu phần nào tâm tư thâm kín của Vạn Mã Đường chủ qua mấy câu vừa rồi.

Còn Công Tôn Đoạn thì nắm chặt đôi tay, tròng mắt chẳng chịt gân đỏ.

Hôm nay thủy chung Vạn Mã Đường chủ không hề nhìn qua y nửa mắt.

Tại sao ?

Hoa Mãn Thiên đang tự vấn tâm:

- Diệp Khai sao lại bỗng nhiên đến đây ? Tại sao ?

Còn một cái tại sao nữa, mà hầu như tất cả đều muốn biết, tại sao Vạn Mã Đường chủ biết là Diệp Khai đến ?

Mỗi người đều có trong tâm tư một vấn đề, ít nhất cũng một vấn đề. Vấn đề của ai, tự người đó tìm giải đáp, không ai giải đáp hộ ai, bởi chẳng ai muốn thổ lộ vấn đề của mình cho ai biết.

oOo

Dương quang sáng lạng.

Dưới ánh sáng lạng đó, Diệp Khai đứng chờ. Nếu có ánh sáng, là luôn luôn chàng tìm chỗ sáng nhất mà đứng, không khi nào đứng tại chỗ tối tăm.

Vạn Mã Đường chủ đã ra đến nơi.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên mừng tượng quan sát lá cờ.

Vạn Mã Đường chủ đứng bên cạnh chàng, cũng ngẩng mặt nhìn lên, cũng nhìn lá cờ.

Cờ có năm chữ to, màu đỏ: Quan Đông Vạn Mã Đường.

Diệp Khai bỗng thở dài, hỏi:

- Chẳng biết có phải là mỗi hôm các vị mỗi thượng kỳ như thế này ? Lá cờ đẹp quá !

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Phải !

Lão nhìn lá cờ, nhưng vẫn quan sát Diệp Khai, theo dõi mọi biểu hiện trên gương mặt chàng.

Dầu sao đi nữa thì Diệp Khai cũng quay mặt lại với lão.

Lão nhìn chàng, chàng nhìn lão.

Lâu lắm, chàng chậm rãi thốt:

- Mỗi hôm mỗi thượng một lá cờ to lớn như vậy, thiết tưởng không phải là một công việc dễ lắm !

Vạn Mã Đường chủ trầm lặng mấy phút, rồi thở dài đáp:

- Phải ! Không dễ dàng gì !

Diệp Khai hỏi:

- Trên đời này, có việc chi dễ làm chẳng ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chỉ có mỗi một việc !

Diệp Khai chớp mắt:

- Việc chi ?

Vạn Mã Đường chủ buông gọn:

- Tự đối mình !

Diệp Khai mỉm cười.

Vạn Mã Đường chủ không cười. Lão điềm nhiên tiếp:

- Các hạ đối người, còn khó khăn đấy ! Chứ nếu tự đối mình, thì còn chi dễ bằng ?

Diệp Khai mỉm cười, hỏi:

- Nhưng con người vì lý do gì phải tự đối mình ?

Vạn Mã Đường chủ thốt:

- Bởi nếu mình tự đối lấy mình, thì cuộc sống được dễ chịu hơn, ngày ngày nhẹ u tư hơn.

Diệp Khai hỏi:

- Các hạ thì sao ? Các hạ có thể tự đối mình chẳng ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không thể !

Diệp Khai tiếp:

- Sở dĩ thế các hạ không ngày nào là vui nhẹ u tư !

Vạn Mã Đường chủ không đáp. Lão không cần đáp.

Diệp Khai nhìn lão, gương mặt lão chừng như có nhăn hơn ngày qua, ngày kia.

Trong các đường nhăn đó, ẩn ước có sự đồng tình. Mà cũng có sự thương cảm luôn.

Mỗi đường nhân là mỗi ngọn roi, roi tàng trữ trong tâm tư lão.

o0o

Vô hình trung, cả hai từ từ đi và đã ra khỏi cổng chánh.

Vạn Mã Đường chủ đảo mắt nhìn quanh, thở dài, thốt:

- Người chết quá nhiều tại địa phương này !

Diệp Khai phụ theo:

- Mà toàn là những người không đáng chết !

Vạn Mã Đường chủ quay lại, chăm chú nhìn chàng:

- Vậy ai mới là kẻ đáng chết ?

Diệp Khai điểm một nụ cười:

- Có người cho rằng kẻ đáng chết là các hạ, cũng có người cho rằng, kẻ đáng chết là tại hạ, cho nên ...

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Cho nên làm sao ?

Diệp Khai buông chậm rãi:

- Cho nên, có người muốn tại hạ đến đây, giết các hạ.

Vạn Mã Đường chủ đứng lại nhìn chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mường tượng sự tình đó không nằm trong chỗ liệu của lão.

Một vài con ngựa lạc đàn chạy ló quố quanh đó.

Bỗng, Vạn Mã Đường chủ nhảy lên lưng một con ngựa, vừa thúc chân vào hông nó, giục nó chạy đi, vừa vẫy tay gọi Diệp Khai. Lão tin chắc Diệp Khai đi theo.

Quả nhiên, Diệp Khai cũng nhảy lên lưng một con ngựa khác.

o0o

Họ đến cái gò cũ, nơi Vạn Mã Đường chủ đưa Diệp Khai đến trong cái hôm chàng bị kết án tử hình.

Nơi đây là một vùng trời riêng biệt, trong khung cảnh biên thành xa xôi.

Chừng như cứ mỗi lần cần trút bầu tâm sự, là Vạn Mã Đường chủ phải đến đây !

Tiên thanh bị, dấu đao của Công Tôn Đoạn còn hằn rõ.

Vạn Mã Đường chủ ve vuốt làn đao, mừng tượng làn đao ở trong thân thể lão, và lão đang tự ve vuốt thân thể mình.

Tại sao lão thích trở lại chốn này ?

Hay là tấm mộ bia kia có mãnh lực nhắc nhở lão, đoạn cố sự bi thảm, thống khổ ?

Lâu lắm, lão quay mình lại.

Gió thu, đi vào buổi sáng, vẫn còn thê lương, bởi khung cảnh mộ địa thê lương, cả lòng người cũng thê lương.

Mớ tóc trắng của lão bị gió hất bay lất phất, trông lão già thảm nhiên !

Chỉ có đôi mắt của lão là sắc lạnh, chớp chớp hung quang như đôi mắt chim ưng.

Lão nhìn Diệp Khai với ánh mắt đó rồi lão hỏi:

- Ai nhờ các hạ đến giết lão phu ? Có thật như vậy chăng ?

Diệp Khai gật đầu, đáp đoạn cuối bỏ đoạn đầu.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Nhưng các hạ không tưởng giết lão phu !

Diệp Khai hỏi:

- Làm sao các hạ biết ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Bởi vì, nếu các hạ tưởng giết lão phu, thì không khi nào tìm đến lão phu tố cáo.

Diệp Khai mỉm cười, không thừa nhận, không phủ nhận.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Chắc các hạ cũng thấy rõ, muốn giết lão phu, đâu phải là việc dễ làm !

Diệp Khai trầm ngâm một chút:

- Các hạ muốn biết ai nhờ tại hạ giết các hạ ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Hỏi để mà hỏi, hỏi nhưng không cần các hạ đáp, bởi lão phu không cần biết.

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao ?

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng:

- Bởi, lão phu hỏi, nhưng vẫn biết bọn người đó là những ai rồi, và từ lúc nào cũng thế, lão phu chẳng hề xem họ ra quái gì.

Lão từ từ tiếp luôn:

- Người muốn giết lão phu, không chỉ một vài, mà là rất nhiều, nhưng trong số đó, nếu kể về giá trị đáng chú ý nhất, chỉ có một thôi !

Diệp Khai hỏi:

- Ai ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Lão phu vốn không thể đoán định là các hạ hay Phó Hồng Tuyết.

Diệp Khai chớp mắt:

- Và hiện tại các hạ đã đoán định được ?

Vạn Mã Đường chủ gật đầu, tiếp:

- Thực ra, lão phu đã sớm thấy rõ !

Diệp Khai lại chớp mắt:

- Các hạ cho rằng bọn người kia đều do Phó Hồng Tuyết hạ thủ ?

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Không phải hấn !

Diệp Khai hỏi:

- Thế thì là ai ?

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ thống hận, từ từ chuyển mình, đưa mắt nhìn ra cánh đồng cỏ.

Lão không đáp câu hỏi của Diệp Khai.

Lâu lắm, lão trầm giọng thốt:

- Lão phu có nói đất đai đó, lão phu đánh đổi bằng mồ hôi và máu. Không một ai có thể đoạt trên tay của lão phu được !

Diệp Khai không lặp lại câu hỏi cũ, cũng không hỏi gì thêm.

Chừng như chàng đã hiểu cái ý nghĩa ngụ trong câu nói của lão.

Gió vẫn thổi, dương quang vẫn chiếu, bầu trời không mây trong xanh thăm thẳm.

Từ nơi đó trông về Vạn Mã Đường, thấy lá cờ nhỏ quá, năm chữ lơ mờ không đọc được.

Lâu lắm, Vạn Mã Đường chủ lại thốt:

- Các hạ biết chứ, lão phu có một đứa con gái !

Diệp Khai suýt bật cười.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ biết nó ?

Diệp Khai gật đầu:

- Biết !

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ thấy nó như thế nào ?

Diệp Khai đáp:

- Được lắm !

Vạn Mã Đường chủ trầm ngâm một lúc rồi nhìn vào mặt Diệp Khai, hỏi:

- Sự thật các hạ ưa thích nó ?

Diệp Khai giật mình, không tưởng là Vạn Mã Đường chủ hỏi chàng câu đó.

Vạn Mã Đường chủ không chờ chàng đáp, lại tiếp luôn:

- Chắc các hạ hết sức kỳ quái, tại sao lão phu nói như vậy.

Diệp Khai cười khở:

- Đúng vậy !

Vạn Mã Đường chủ trầm giọng:

- Lão phu hỏi là vì lão phu hy vọng các hạ đưa nó đi theo với !

Diệp Khai kinh hãi, kêu lên:

- Đưa nàng đi ? Đưa đi đâu ?

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Tùy tiện ! Bất cứ nơi nào các hạ muốn và có thể. Những gì có ở tại đây, các hạ tùy tiện chọn lấy, mang theo ...

Diệp Khai cau mày:

- Tại sao các hạ muốn tại hạ mang nàng đi ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chỉ vì ... lão phu biết ... nó rất có cảm tình với các hạ.

Diệp Khai chớp chớp đôi mắt:

- Nếu nàng có cảm tình với tại hạ, thì tại sao cả hai không ở lại đây, cần chi phải đưa nhau đi nơi khác.

Vạn Mã Đường chủ thoáng lộ vẻ buồn, một phút sau, lão từ từ thốt:

- Nơi đây sắp có nhiều việc phát sanh, lão phu không muốn nó bị lôi cuốn vào vòng nhiệt náo. Những sự việc sắp phát sanh, không mấy may có quan hệ với nó.

Diệp Khai thở dài:

- Các hạ quả là một người cha tốt.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Các hạ đáp ứng chứ ?

Diệp Khai chậm chạp quay mình, nhìn ra cánh đồng cỏ mênh mang.

Sự biểu hiện trong ánh mắt của chàng rất kỳ quái. Chàng không đáp câu hỏi của Vạn Mã Đường chủ.

Lâu lắm, chàng mới cất tiếng:

- Tại hạ đã nói, địa phương này là nhà của tại hạ, đã trở về đây rồi, tại hạ không còn muốn đi đâu nữa cả.

Vạn Mã Đường chủ biến sắc:

- Các hạ không đáp ứng ?

Diệp Khai tiếp:

- Tại hạ không thể mang nàng đi, nhưng tại hạ dám bảo chứng là, vô luận việc gì phát sanh tại đây, nàng sẽ không hề bị lôi cuốn vào vòng tranh chấp !

Mắt chàng sáng lên, dừng một chút, chàng tiếp luôn:

- Bởi vì, những việc sắp xảy ra, không mấy may quan hệ đến nàng.

Vạn Mã Đường chủ nhìn chàng.

Mắt lão cũng sáng lên.

Bổng lão vỗ tay lên vai chàng, thốt:

- Lão phu mời các hạ uống một chén rượu !

o0o

Rượu đã có trên bàn.

Rượu tuyệt đối không giải quyết thống khổ của bất cứ ai.

Nhưng, rượu lại có thể giúp con người tự dối với mình.

Công Tôn Đoạn cầm chắc chiếc chén vàng, y không hiểu tại sao lại cần phải uống rượu, muốn uống rượu.

Bởi hiện tại, không phải lúc uống rượu.

Và chén rượu này, là chén thứ năm, từ lúc ngày bắt đầu.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên nhìn y, không khuyên ngăn, không cùng uống.

Giữa họ và Công Tôn Đoạn, có một khoảng cách. Hiện tại, khoảng cách đó có vẻ xa hơn lúc thường.

Công Tôn Đoạn nhìn chén rượu, bỗng cảm thấy mình cô độc quá !

Mình tịch mịch quá !

Y đổ máu, đổ mồ hôi, y phấn đấu trọn đời, cuối cùng để đánh đổi lấy cái gì ?

Cái gì cũng đều là của kẻ khác !

Và y chẳng có gì !

Y tự dối mình bằng hai cách thức: một cách, là tự đại, một cách là tự thương xót !

Vừa lúc đó, một đứa bé đến nơi, một đứa bé vận áo đỏ, tóc đen.

Đứa bé không là của y, xong y thích nó.

Bởi, đứa bé cũng rất thích y.

Có thể, đứa bé là “người” duy nhất trên đời này, thích được y ! Chân chánh thích

y.

Y đặt tay lên vai đứa bé, cười hỏi:

- Tiểu quỷ định ra đây để uống chén rượu à ?

Đứa bé lắc đầu, chột thấp giọng hỏi:

- Tại sao ... tứ thúc đánh dì ba ?

Công Tôn Đoạn giật mình:

- Ai nói ?

Đứa bé đáp:

- Chính dì ba nói đấy ! Chừng như dì ba có nói với gia gia rồi. Tứ thúc hãy đề phòng đấy !

Công Tôn Đoạn trầm gương mặt.

Y nghe tim nặng xuống luôn.

Bỗng y minh bạch, tại sao sáng hôm nay, Vạn Mã Đường chủ có thái độ đối với y khác thường hơn mọi ngày.

Đương nhiên, không phải sự minh bạch. Bất quá y tưởng tượng là minh bạch vậy thôi.

Minh bạch một cách mơ hồ, tưởng tượng, không chứng cứ, cái hậu quả tai hại hơn là không minh bạch mảy may.

Y buông đứa bé, trầm giọng hỏi:

- Dì ba đâu ?

Đứa bé đáp:

- Đi rồi !

Công Tôn Đoạn vụt đứng lên phóng chân chạy đi liền.

Y chạy đi, như con dã thú thọ thương ! Chạy chết, chạy không phương hướng !

oOo

Vân Tái Thiên và Hoa Mãn Thiên ngồi tại chỗ, bất động !

Bởi, Vạn Mã Đường chủ muốn cho họ bất động, khi nào họ dám tự tiện ly khai ?

Trong khi đó, gió vẫn thổi lộng, lá cờ to vẫn cuộn mở theo gió phấp phật.

Cát bắt đầu nóng rồi.

Phó Hồng Tuyết cúi mình, hốt một nắm cát vàng.

Y bóp chặt nắm tay, cát nghiền vào nhau, nghe rạo rạo, tiếng rạo nhỏ như tiếng đao thái thịt.

Rồi y trong thấy Trầm Tam Nương.

Không, y không biết mặt Trầm Tam Nương, thì làm sao nhận ra người.

Bất quá, y thấy hai người đẹp vậy thôi. Người đẹp thứ hai hiển nhiên là Thúy Bình !

Cả hai hoàn toàn lạ đối với y.

Họ ngồi ngựa. Ngựa phi gấp. Thần sắc của họ có vẻ hoảng hốt, vội vàng.

Phó Hồng Tuyết cúi đầu.

Y không có thói quen nhìn nữ nhân.

Hai con ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt Phó Hồng Tuyết, nhưng y thì cứ bước tới, chân kéo kết một chút, như thường ngày.

Mặt y lạnh như tuyết núi xa ! Một thứ tuyết ở cao quá, không nhiệt độ nào lên tới, làm tan chảy.

Hai mỹ nhân từ trên ngựa nhảy xuống, chặn đường y.

Thế mà y chưa ngẩng đầu.

Y không muốn thấy ai, nhưng y đâu có thể chẳng nghe tiếng nói của ai !

Bỗng, y nghe một nữ nhân thốt:

- Người có phải là lúc nào cũng muốn biết mặt mày của ta chẳng ?

Phó Hồng Tuyết sững người, cứng người.

Y không hề biết mặt Trầm Tam Nương, song làm gì quên được thính âm của bà ?

Thính âm đó vẫn dịu, trong phòng tối cũng như ngoài ánh thái dương.

Rồi y nhớ bàn tay dịu, mơn man lên, đôi môi ấm, tất cả những cái đó kích thiết dục vọng một cách ngọt ngào.

Những cái đó trong đêm rồi, đối với y, như mộng ảo.

Bây giờ, những cái đó đã hiện hình trước mặt y, mắt thấy thật, tai nghe thật, nếu tay sờ, cũng thật luôn.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt hai bàn tay, toàn thân cũng run như thường, run vì khẩn trương, vì phấn khởi, dù y cố gồng hai tay để lấy áp lực đè nén sự bốc đồng.

Cuối cùng, y cũng ngẩng đầu lên được để nhìn gương mặt đẹp !

Y thấy Thúy Bình.

o0o

Thúy Bình đứng trước mặt y, còn Trầm Tam Nương đứng cách xa xa.

Thúy Bình cười thốt:

- Hiện tại, người thấy mặt mày ta rồi !

Phó Hồng Tuyết gật đầu, lẩm nhẩm:

- Hiện tại, tại hạ thấy mặt mày cô nương !

Ánh mắt của y chợt bừng sáng, thứ ánh sáng của nhiệt tình.

Trầm Tam Nương đứng xa xa, nhìn y, không biểu lộ một nét cảm nghĩ nào, dường tượng nhìn một người xa lạ.

Bà đâu có tình cảm gì ! Bất quá, việc bà làm, bà thấy cần phải làm, nên không thể không làm, vậy thôi.

Vì báo thù, phục hận, để đạt cái đích cho kỳ được, thì có gì mà bà không thể làm, từ chối làm ?

Nhưng, bây giờ mọi sự đều chuyển biến, bà không còn bắt buộc phải tiếp tục làm như trước nữa.

Hết cần thiết rồi !

Vả lại, bà không muốn người ta biết có một bí mật giữa bà và Phó Hồng Tuyết.

Nhất là Phó Hồng Tuyết, chính y cũng không được hiểu bà có liên lạc với y.

Bà cảm thấy việc làm vừa qua đáng tởm quá. Bà lợm giọng muốn nôn mửa.

o0o

Phó Hồng Tuyết nhìn trôn trời Thúy Bình, gương mặt trắng lạnh trở nên đỏ, nóng bừng bừng.

Thúy Bình cười hỏi:

- Nhìn đủ rồi chưa ?

Phó Hồng Tuyết không đáp ! Y còn biết đáp như thế nào ?

Thúy Bình lại cười tiếp:

- Được rồi ! Nếu chưa đủ cứ nhìn thêm ! Ta sẵn sàng để cho nhìn !

Mặt Phó Hồng Tuyết càng phút càng đỏ rực lên.

Trầm Tam Nương từ xa, thốt vọng lại:

- Đừng quên những gì ta nói với người vừa rồi đấy nhé !

Thúy Bình gật đầu.

Đột nhiên, nàng thở dài, thốt:

- Hiện tại, ta để cho người nhìn, là vì tình thế biến chuyển rồi !

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tình thế gì biến chuyển ?

Thúy Bình đáp:

- Vạn Mã Đường chủ đã ...

Một con ngựa từ xa phi đến, cắt đứt câu nói của nàng.

Người trên ngựa là Công Tôn Đoạn.

Ngựa chưa dừng vó, y nhảy xuống đất rồi.

Trầm Tam Nương biến sắc, nép gấp mình sau lưng Thúy Bình.

Công Tôn Đoạn vọt mình tới, vung tay tát mạnh qua mặt Thúy Bình, đồng thời quát:

- Tránh ra một bên ! ...

Bỗng, y dừng tiếng quát.

Bàn tay y không chạm mặt Thúy Bình.

Một thanh đao từ bên cạnh lia qua, sóng đao hất cổ tay y, vỏ đao đen, thanh đao đen.

Bàn tay cầm đao trắng nhạt.

Gân xanh vồng lên lộ lộ nơi trán. Công Tôn Đoạn quay đầu, trừng mắt nhìn Phó Hồng Tuyết, cao giọng hét:

- Lại cũng người !

Phó Hồng Tuyết gần mạnh:

- Ta !

Công Tôn Đoạn tiếp:

- Hôm nay, ta không tưởng giết người !

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Hôm nay, ta cũng không tưởng giết người !

Công Tôn Đoạn bảo:

- Vậy tốt hơn, người hãy bước tránh qua một bên !

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta thấy thích đứng tại đây hơn.

Công Tôn Đoạn nhìn Phó Hồng Tuyết, nhìn Thúy Bình, mừng tượng kinh dị, hỏi:

- Chẳng lẽ nàng là của người ?

Phó Hồng Tuyết gật đầu:

- Phải !

Công Tôn Đoạn bật cười vang:

- Chẳng lẽ người không biết nàng là một con điếm ?

Phó Hồng Tuyết từ từ lùi lại hai bước, nhìn Công Tôn Đoạn, mặt y trắng đến trong suốt. Bàn tay cầm đao của y cũng trong suốt.

Y chờ !

Công Tôn Đoạn vẫn còn cười.

Chờ Công Tôn Đoạn dứt cười, Phó Hồng Tuyết buông lạnh:

- Rút đao đi !

Công Tôn Đoạn nhìn qua Phó Hồng Tuyết, đôi mắt bốc lửa sáng rực, cao giọng hỏi:

- Người nói gì ?

Phó Hồng Tuyết gần mạnh:

- Rút đao đi !

o0o

Thái dương nhả nóng.

Cát vàng bốc nóng.

Nóng từ trên xuống, từ dưới lên, giữa hai sức nóng, đồng cỏ khô vàng hoe !

Màu vàng bao giờ cũng rực rỡ, song lại là một thứ rực rỡ tàn bạo.

Bởi màu vàng của lửa nóng.

Trong khung cảnh đó, sát khí vươn lên, lên không cao, lại trầm động xuống, làm cho không gian quá nặng nề !

Công Tôn Đoạn đã chụp chuôi đao.

Đao là loan đao, chuôi bạc.

Tay đao ướt mồ hôi, trán cũng đầm mồ hôi. Không gian nóng, song mồ hôi lạnh.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng, đứng đối diện chờ.

Công Tôn Đoạn thở gấp, thở ra tiếng.

Bất thành linh Công Tôn Đoạn rút đao, rồi vung đao !

Đao chớp lên biến thành cái mống bạc.

Đao loan tròn vòng, như hai mống bạc giáp đầu.

Rồi hai đầu giáp mới mở ra, hai mống chỉ còn một mống, đầu mống uốn vòng ra sau cổ của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không né tránh, không nghinh đón.

Nhưng đầu phải y chờ chết.

Đột nhiên, y lướt tới, tay ta hoành ra, chiếc vỏ đao chặn loan đao.

Chính lúc đó tay hữu mới nhích động, và chính lúc đó, thật sự y vung đao !

Không ai rõ chiêu thức phát xuất như thế nào, cũng chẳng ai nghe thanh âm như thế nào.

Cả Công Tôn Đoạn cũng chẳng rõ ra làm sao !

Luôn cảm giác cũng không hề có !

Nhưng, y bỗng hiên cong người xuống, người vừa cong, mắt thấy ngay một chuôi đao cắm ở bụng.

Đao đâm lút bụng y, chỉ còn có cái chuôi ló ra ngoài !

Thấy chuôi đao rồi, y từ từ ngã xuống.

Đến chết, y cũng không thấy hình dáng thanh đao của Phó Hồng Tuyết như thế nào !

oOo

Cát vàng nhuộm màu hồng, ánh nắng làm cho máu mau biến màu.

Màu xám lại nhanh chóng.

Công Tôn Đoạn nằm giữa đồng máu khô xám, từ từ biến đen.

Sanh mạng của y kết thúc, tai nạn của y kết thúc.

Song, tai nạn của kẻ khác bắt đầu.

- o O o -